

[P. E. Eriksen.]

tigelsesterapi, skaber plads til fysioterapi. Det er disse krav, der tæller. I den nye pjece, der er kommet fra socialministeriet, peges der jo også på ting i den retning. Jeg håber, at det lovforslag, som vi har fået om terapiassistenter, vil være en forøget inspiration til at skaffe medarbejdere også på dette område.

Det giver mig anledning til at understrege hele spørgsmålet om uddannelsen — et afgørende spørgsmål. Det er ikke nok, at vi bygger huset, vi må også se til, at uddannelsen er i orden for sygeplejersker og sygemedhjælpere i den lokale kreds, omsorgsassistenten, hjemmehjælperen osv. Vi må koordinere dette arbejde. Der er her en forbindelse mellem sygehusvæsenet og plejehjemmene.

Det er vigtigt, at man er klar over disse ting, og at man holder sig dette for øje. Det er også vigtigt, at de ældre holdes aktivt i gang på den ene eller anden måde og dermed måske også får lyst til fælles arrangementer, som både det offentlige og private arrangerer.

Hr. Albertsen nævnte, at der var nogle amter, hvor man måske ikke har taget arbejdet op, i hvert fald var det ikke registreret. Men det kan jo godt være, som det også blev nævnt dengang, at der er et privat initiativ i omsorgsarbejdet; noget kan måske også henhøre under undervisningsministeriet, de muligheder, man har dér. Der er muligheder også for dem, der ved privat initiativ vil tage disse ting op. Det, at man får opgaverne og støtten lagt frem, giver jo mod og lyst også til det. Kontakten med mennesket må være sådan, at den ældre ikke føler sig overflødig, og aktivitet er af fundamental betydning.

Jeg understregede også, sidste gang vi havde lovforslaget til første behandling, spørgsmålet om at fremskaffe deltidsarbejde, så at veltjente medarbejdere i virksomheder måske kunne holdes i gang lidt længere.

Jeg vil også gerne understrege — det er også noget, som spiller en væsentlig rolle — henvisningen til alle disse hjem. Jeg tror, der ligger en opgave her. Jeg ved godt, at det spiller ind med indenrigsministeriet til den ene side og socialministeriet til den anden. Med hensyn til visiteringen

af disse hjem vil jeg understrege, at det må være sekundærkommunens opgave at følge koordineringen op gennem rådgivningscentre, hvor det må være opgaven at vejlede medborgere og være et samlende kontaktoorgan, der afgør, hvilke hjælpeforanstaltninger der skal træffes, hvilke plejeanbringelser man vil foreslå, analysere plejebehovet: hvor mange pladser er der brug for? Endvidere at være forbindelsesled til primærkommunens tryghedskontor, give oplysninger til den praktiserende læge og socialmyndigheder. Jeg vil gerne understrege disse ting. Der ligger her noget, som vi også må være opmærksom på.

Der er også spørgsmålet, som fru Clara Munck har været inde på, spørgsmålet om hele refusionssystemet. Jeg har understreget det tidligere og vil gøre det igen. Jeg er vidende om, at det må indgå i tankerne om byrdefordelingen. Man stiller i dag samme bygningsmæssige krav til hjemmene. Mange hjem rummer både pladser for raske ældre og for syge ældre; der er alderdomshjem og plejehjem. Det er svært at gøre op med de refusionssystemer, vi har. Skulle det ikke mere være selve standarden i hjemmene, personalets uddannelse osv., der var afgørende for refusionssystemet? Jeg må understrege, at man også er opmærksom på disse ting.

Initiativet er kommunernes, men jeg vil dog fortsat håbe, at der vil være plads for privat initiativ. Her kommer jo spørgsmålet om § 7 ind i billedet. Jeg erklærer mig tilfreds med den udformning, som § 7 nu har fået, hvorefter der er mulighed for overenskomst med private plejehjem og det først, når antallet af pladserne bliver 12 eller derover, skal være selvejende institution eller kommunalt hjem.

Hr. Albertsen var inde på, at loven omgås, idet antallet af pladser udvides. Det vil altså sige, at så holder man sig ikke loven efterrettelig. Jeg forstår det da sådan, at hvis de hjem, der er oprettet efter 1. april 1964, udvider antallet af pladser ud over de 11, altså til 12 og derover, så skal de overgå til at være selvejende institutioner eller til kommunal drift. Jeg mener, at den argumentation, der her føres, ikke helt kan stå mål med det, som ligger i loven. Klientellet er mere plejekrævende i dag og stiller større krav,